

ŠKOLNÍ DRBY

aneb Víme vše

VII. ročník, 13. číslo, školní rok 2017/2018

ZŠ a MŠ Strážek

Tento časopis slouží výhradně jako propagační materiál ZŠ a MŠ Strážek.

Školní rok opět utekl jako voda a neodvratně přicházejí tolik očekávané prázdniny. Během nich se asi málokomu bude chtít vzpomínat na školu a zážitky s ní spojené. A po nich? To už budou všichni zase plně ponořeni do svých povinností a nebudou mít příliš času na nostalgické ohlížení. Školní rok je však přece jen dlouhá doba a byla by škoda, kdyby vše, co se v něm přihodilo, o co jsme se zajímali, čemu se věnovali, došlo zapomnění. Proto zastavme se všichni ještě na chvíli a nahlédněme společně za pomoci našeho školního časopisu do právě končícího času.

Naším prvním zastavením, které nám jistě zůstalo hluboko v paměti, bude příjezd jedné z nejvýznamnějších literárních osobností současnosti do naší školy. V rámci akce *Bystřicko čte dětem* přijel držitel ceny Magnesia Litera, docent Karlovy univerzity a Univerzity Palackého, básník Radek Malý. Více si celou událost přiblížíme prostřednictvím rozhovoru, který pro naši školu zajistila Gabriela Pišíňová.

MALÉ DĚTI NEPOTŘEBUJÍ JEN ŠTASTNÉ KONCE, STARŠÍ BY MĚLI ČÍST KAFKU

„Jak poznáte spisovatele?“, ptal se do davu rozjařených školáckých očí Radek Malý (*1977). Od dětských diváků se ozývaly věty jako „Píše knihy. Má u sebe pero.“ Je-li tomu skutečně tak, je Malý spisovatel každým coulem. Navíc také básník, vysokoškolský pedagog

a překladatel zejména expresionistických autorů. Za své básně i dětskou literaturu získal Cenu Jiřího Ortena a dvě ocenění Magnesia Litera. Naposledy se věnoval kafkovskému fenoménu v knize *Franz Kafka. Člověk své a naší doby*.

Na konci besedy, na které jsem ho zastihla, se tázaly děti naopak jeho: „Je těžké být spisovatelem?“ Malý s odpovědí neváhal. „Pokud vás to, co děláte, baví, žádná práce není těžká.“

Žijeme v kafkovské době?

- Kafkovsky absurdní je každá doba, proto je jeho literatura geniální, že se v ní najde každý. Že bychom dnes žili v extrémně kafkovské, kafkovštější době, to si nemyslím.

S jakými kafkárny se setkáváte?

- Když si vzpomenu na svoji práci pedagoga zahlceného administrativou, vyvolává to ve mně kafkovské pocity. Například když vyplním tabulku a později se dozvím, že jsem ji psal zbytečně.

Prožíval by dnešní Kafka stejný životní příběh?

- Neumím si takovou situaci představit. Byl ale nesmírně citlivý, nejspíše by to tu nesnášel moc dobře.

Ztotožňujete se s ním?

- Cíleně nebo vědomě se do mých děl neprolíná. Jeho geniálnost, nedořečenost prožívám jako čtenář, jako spisovatel se v něm ale nevzhlížím. Připadal bych si pak jako plagiátor.

Co Vás při psaní o Kafkovi překvapilo?

- Cílem knihy bylo demytizovat Kafku a představit ho jako obyčejného člověka, to je samo o sobě zajímavé. Vyděsila mě, jak jsou jeho díla aktuální, například Kafkova povídka *Starý list* z dvacátých let je napsána tak, jako by žil v současnosti. Nenápadný textík, ale až mě z něj mrazilo.

MLADÍ LIDÉ HLEDAJÍ JEDNODUCHÁ ŘEŠENÍ, S KAFKOVOU
MNOHOZNAČNOSTÍ BY SE MĚLI SETKAT

Knihy cílila zejména na mladé, proč by měli Kafku číst?

- Dnes bychom měli rádi jednoduchý recept na ledacos, ale Kafkova mnohoznačná literatura ukazuje, že interpretací, možností výkladů je leckdy mnoho.

Setkal jste se i Vy s jiným výkladem svojí knihy, než jste původně zamýšlel?

- Setkal jsem se spíše s problematickou aplikací ve školách, v některých učebnicích je poezie součástí banálních úkolů, typu najděte rýmy, ty dětem básně spíše znechutí. Přijde mi, že na tohle je ještě brzy. To se může stát Jaroslavu Vrchlickému, ale ne současnému spisovateli. Školní literatura však žije vlastním světem a já bych do ní, stejně tak jako do jiné kritiky, nerad zasahoval.

Častým motivem Vašich básní je cestování, z rodné Olomouce jste dnes dorazil vlakem, inspirovalo Vás něco na cestě?

- Kvůli cestě jsem dnes vstával nezvykle v půl šesté ráno, takže jsem ji celou prospal. Ale je pravda, že cestuji hodně, akorát teď se ve vlaku snažím vyřizovat spíše úřední práci, básničky už na cestách nevymýšlím.

Musíte se k psaní nutit, plánovat ho?

- K básním se člověk nutit nesmí, jejich tvorba musí být spontánní. Já už je ale tolik nepíši, mám pocit, že co jsem mohl, to jsem řekl. Z prózy a učebnic je to jiné, tam musím mít disciplínu, jinak bych nic neudělal. Námět na knihy mě většinou napadne už hotový, jen si ho poznačím do diáře a snažím se dotáhnout ho co nejdříve do konce.

Kdy se Vám píše nejlépe?

- Spouštěč inspirace pro mne vždy byla doba podzimního soumraku, z toho pak i přirozeně plyne, že mé básničky jsou smutné a navzájem si jsou velmi podobné.

Je expresionismus nutně pesimistický?

- Byli spíše vášniví, což souviselo s dobou první světové války, ve které jejich poezie vznikala. Není to přímo smutek, spíše rozháralost, vnitřní oheň, který je spaloval.

Vy sám se za pesimistu považujete?

- Považuji se za pesimistu, ale snažím se s tím něco dělat. Do optimističtějšího světa občas unikám k tvorbě pro děti.

DĚTSKÁ LITERATURA NEMUSÍ BÝT S RADOSTNÝMI KONCI, ANI DĚTI NEJSOU NESTÁLE VESELÍ

Nerozporují se ve Vás tyto dvě osobnosti?

- To si nemyslím. To, že by dětská kniha měla být nutně radostná a děti pořád veselé, je předsudek. Existuje něco jako dětská melancholie, se kterou rád pracuji, baví mě hledat její hranice. I dětský smutek se může v básni odrážet.

Stalo se někdy, že jste plánoval psát veselý text pro děti a sklouzl jste k pesimistické básni?

- To se mi nikdy nestalo. Mám však knihy, u kterých není jasné, jestli jsou pro děti nebo dospělé. Například Listonoš vítr, v tom jsou ilustrace a rýmy, které mohou klamat, ale kniha je i reflexivní poezií, intimní lyrikou.

ZAUJMOUT DĚTI JE ADRENALINOVÁ DISCIPLÍNA

Jak v sobě hledáte dětského ducha, abyste se dokázal do dětského hrdiny vžít?

- Spouště spisovatelů pomáhají vlastní děti, u mě to však bylo jinak, začal jsem psát pro děti, a ještě jsem je sám neměl. To bylo zajímavé, člověk objevil věci, které by ho běžně nenapadly. Nevím, jestli jde dítě v sobě probudit záměrně. Je ale dobré se s dětmi setkávat, debatovat s nimi, poznat jejich svět. Zaujmout děti je někdy totiž adrenalinová disciplína, zajímá je vlastně pořád ta samá témata.

Jaká to jsou?

- Příroda. Je to fascinující, jak malé děti žijí stále v cyklu ročních období, to zůstane věčné.

Při četbě si občas vykresluji autora, který knihu psal. Představujete si Vy svého čtenáře?

- U básně to nejde tak, jako u příběhu. Představuji si, jak děti čtou básničky, ve škole nebo v kolektivu. Vidím čtení jako společný zážitek s knížkou, třeba i jako prostředek rodinného stmelení.

Kulturně jsme samozřejmě nežili pouze s příjezdem spisovatele do naší školy. Během celého roku jsme aktivně pracovali například s texty prvního českého polistopadového prezidenta Václava Havla. Naše škola se totiž aktivně zapojila do čtenářské kampaně *Číst Havla* pořádané pražskou Knihovnou Václava Havla.

Zdroje: www.cisthavla.cz, www.knihovnaml.cz

S výstupy z naší četby jsme se zapojili do soutěže o Knihovničku Václava Havla, která nebyla dosud ukončena. Pro připomenutí se podívejme alespoň na některé z prací, které jsme společnými silami tvořili.

Při čtení *Dopisů Olze*, které, jak už víme, vznikaly při Havlově pobytu ve vězení, jsme měli za úkol, pokusit se vrátit v čase a podpořit vlastním dopisem našeho tehdy ještě budoucího prezidenta.

Dobrý den, pane Václave. Vydržte to ještě alespoň 5 let a poté budete určitě prezidentem a navíc oblíbeným po celé České republice.

Ahoj Václave, já vím, že za nic nemůžeš, a proto ti držím palce. Dostaň se brzy z lochu!

Ahoj Vašíku, tvoje dopisy jsou na mě trochu složité a moc jim nerozumím. Možná kdybych je slyšela naživo...Ale nevzdávej to, sdílím tvůj názor a souhlasím s Tebou. Měj se hezky a buď, jakej seš.

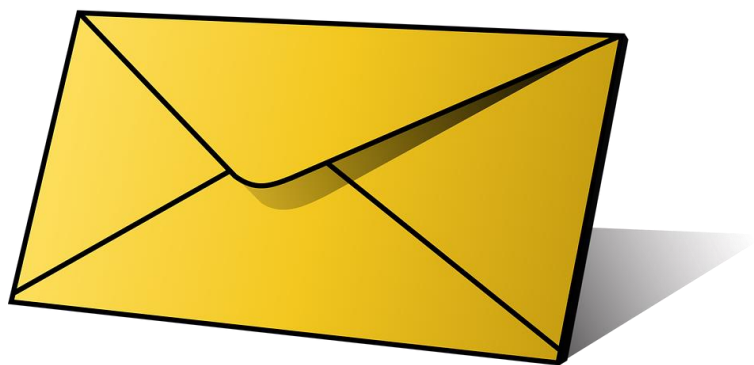
Naši školu jsme reprezentovali i prostřednictvím dalších soutěží. Za všechny uveďme alespoň jednu z nich, kterou uspořádala Česká pošta pod názvem *Dopis cestující v čase*.

Dopis cestující v čase

Milý čtenáři,

právě letím světem a pokouším se najít ten portál. Hmm, kde asi může být. Áá, ano, úplně jsem zapomněl tě seznámit se mnou a s naší dobou. Mé jméno je Obálka Dagmar Rozbalená, ale kamarádi mi říkají prostě „Obálko“. Určitě ti přijde zvláštní, že jsem tak chytrá a umím létat. V naší době je to úplně běžné. Dopisy tu za svými adresáty létají sami, a proto teď už skoro nikdo telefon nepoužívá. Přece jenom odesílání dopisu je teď mnohem snadnější. Tady je, no konečně, už ho tady hledám věky. Počkej tu chvíli na mě, jenom ten dopis předám. Tak tady je váš dopis. Jenom malý podpis. A je to. Na shledanou. U čeho jsem to skončila? Áá, ano, už vím. Určitě se ptáš, proč ti tohle vůbec posílám. Je to prosté, zkrátka ti chci jenom říci, že dnešní svět je mnohem hezčí, než kdysi. Docílili jsme toho tak, že jsme si řekli STOP. STOP odpadkům, STOP nesmyslnému ničení přírody. Bylo to tak jednoduché a přitom nám to zajistilo svět, v kterém dnes můžeme všichni žít. Tak si z toho prosím něco vezmi, ať vaše planeta ve vaší Galaxii nedopadne jako planeta Y, která, která, no vždyť všichni víme, jak dopadla planeta Y.

S pozdravem Obálka

Zdroj: www.pixabay.com

Za kulturou jsme se vypravili i za zdi naší školy. Zúčastnili jsme se několika divadelních představení, na které nahlédneme opět přímo očima našich žáků.

Divadelní představení Don Quijot de la Ancha

Dne 18. prosince 2018 se vydal celý druhý stupeň ZŠ Strážek do Městského divadla ve Žďáře nad Sázavou.

Konalo se představení, které se jmenovalo: *Don Quijot de la Ancha*. Začátek byl naplánován na 11 hodin.

Dojeli jsme do kulturního domu ve Žďáře nad Sázavou. Jenomže místo nebylo správné. Museli jsme se vydat skrze žďárské náměstí, až jsme došli do Městského divadla.

Vše jsme nakonec v pořádku stihli a představení mohlo začít. Účinkujícími byli pouze dva herci, kteří si vyvolávali pomocníky z hlediště. Anča byla obézní a Don Quijot byl vysoký více než dva metry, oba byli poměrně zábavní.

Žáci si z divadla kromě mnoha vtipných zážitků odnesli to, že i ve dvou lze hrát divadlo a také, že mají hlavně poctivě číst.

Zdroj: www.klaunika.eu

Za dalším kulturním zážitkem jsme se vyjeli do Horáckého divadla v Jihlavě, kde jsme mohli vidět předpremiéru nově vzniklé adaptace *Obrazu Doriana Graye* proslulého Oscara Wilda. Po zhlédnutí poutavého představení se žáci pokusili o charakteristiku některé z postav.

Dorian Gray

Doriana Graye jsem si pro svou charakteristiku vybral, protože se mi jako postava v divadelním představení velmi zalíbil. Zajímavé mi přišlo, že se jeho osobnost i chování v průběhu jednotlivých dění měnilo.

Dorian byl vyšší postavy, měl černé vlasy a byl velmi pohledný. Z počátku byl nevinný a čistý. To se však změnilo, když začal naslouchat lordu Henrymu Wottonovi. Postupně se začal měnit, už nebyl tak milý a čistý. Začal si užívat života, chodil na večírky, sváděl ženy. Na konci představení se stal velmi surovým, což vyvrcholilo vraždou jeho bývalého přítele Basila Hallwarda.

Postava Doriana Graye byla zajímavá a herec ji ztvárnil velmi dobře. Divadelní hra se mi velmi líbila. Jediné co bych změnil, je dobové zasazení, místo moderního 21. století bych dle originálu upřednostnil 19. století.

Zdroj: www.hdj.cz

Divadlo naši žáci nejen sledovali, ale také se na něm aktivně podíleli. Pod vedením zkušeného dramatika secvičili představení 9 princezen – 1.

9 princezen - 1

Dne 15. prosince uspořádal dramatický kroužek pod vedením bývalého profesionálního dramatika pana Kolegara divadelní představení „9 princezen -1“.

V tento den byla na programu nejdříve generálka pro naši školu a večer přišla rovnou premiéra, které se zúčastnilo 135 lidí.

Divadlo pojednávalo o sympoziu princezen a soutěži krásy miss princezna, kterou uváděl Aleš Pavlík v roli kašpárka.

Po ukončení premiéry si herci vzájemně poblahopřáli k úspěšnému představení.

Z mého pohledu se představení velmi povedlo, ale někteří žáci byli také opačného názoru.

Výčtem divadelních představení samozřejmě naše aktivita nekončí. Zúčastnili jsme se mnoha dalších akcí a událostí. Namátkou si připomeňme alespoň některé z nich.

Revolution Train

Dne 4. prosince 2017 přijel do vlakového nádraží v Bystřici nad Pernštejnem Revolution Train, takzvaný protidrogový vlak, a naše škola byla při tom.

Dozvěděli jsme se v něm o tom, jak jsou drogy škodlivé. Zhlédli jsme krátký příběh, kde teenageři, kteří užívali drogy, na ně později doplatili. Film pro nás byl varováním, abychom v budoucnu drogy neužívali. Dále jsme také vyplňovali krátký formulář o tom, jaký máme vztah k drogám a alkoholu.

Celý program byl velmi poučný a zajímavý, dozvěděli jsme se mnoho věcí. Akce se mi velice líbila a jsem rád, že jsem se jí mohl zúčastnit.

Záchranný integrovaný systém ve Strážku

30. dubna 2018 přijela do naší školy záchranná služba s hasičským autem, aby nám pověděli něco o své práci a naučili nás, jak se chovat v krizových situacích.

Celý druhý stupeň si poslechl shrnutí první pomoci. Naučili jsme se, že mobilní telefon není jenom na hraní her, ale taky může zachránit životy lidí, protože existuje aplikace Záchranka, která dispečinku dokáže předat souřadnice, kde se daná osoba nachází. Až jsme se vše od záchranářů dozvěděli, přijeli také hasiči, kteří byli zrovna ve službě a než přijeli, zachránili paní od udušení.

Na řadu přišla praktická část. Nejdříve jsme si prohlédli záchranný vůz. Tam jsme viděli přístroje, lahvičky s tekutinami, záchranářské brašny a mnoho dalších potřebných věcí. Následně jsme se přesunuli k hasičskému autu. Ukazovali nám tam věci, které se používá u dopravních nehod. Mohli jsme si vylézt i na střechu hasičského auta, abychom jsme se podívali na stříkající děla a vysokozdvizný žebřík.

Celá akce byla super, dozvěděli jsme se hodně poznatků z praxe, které by se i nám jednou mohly hodit.

Událostí, která se jistě všem vryla do paměti, byl lyžařský výcvik. Paradoxně ho nejzajímavěji popsala žákyně, která se ho ve skutečnosti nezúčastnila. Jistě si však celý týden doma pilně představovala, jak asi takový výcvik probíhá. Zde si můžeme přečíst její slohovou práci.

Na lyžařském výcviku

Lyžařský výcvik probíhal od 19. února do 23. února 2018. Každý den jsme dojížděli na Fajtův kopec ve Velkém Meziříčí. Jezdila s námi i škola ze Žďárce.

Je ráno, v 7:30 odjíždíme poprvé autobusem k cíli. S chutí jsme nastoupili a vyrazili. Na místo jsme dojeli kolem 8 hodiny. Připravili jsme si výbavu a začali lyžovat.

Já moc lyžovat neumím, také to při mé první jízdě nedopadlo moc dobře. Vyjela jsem a asi v půlce kopce jsem spadla a zlomila si hůlku. Tak jsem se nějak dostala k půjčovně a půjčila jsem si nové hůlky. Při mém druhém pokusu o lyžování jsem se skutálela z celého kopce. Modlila jsem se, aby už byla jedna hodina. V jednu hodinu totiž končí lyžák. Konečně byla jedna hodina a já jsem celá zmrzlá nastupovala do autobusu a těšila jsem se domů. Druhý den se opakovalo skoro to samé. Pořád jsem padala, ale tentokrát se nic nezlomilo. Třetí den už mi lyžování celkem šlo, ale také jsem padala. Čtvrtý den mě to asi začalo dokonce bavit. A pátý den byly závody. Myslela jsem si, že budu poslední, ale byla jsem šestá. Huráá!

Lyžařský týden jsem si nakonec celkem užila, ale musela jsem zaplatit tu zlomenou hůlku. Pozitivní ale je, že jsem se naučila dokonce trochu lyžovat.

A co jsme dělali, když se zdánlivě nic nedělo? No přemýšleli jsme přece! O čem? O věcech zcela běžných, jako je třeba zaspání.

Nestíhám!

Probudím se a podívám se ospale na hodiny. Ajaj, to se zasekly? Nebo jsem snad opravdu zaspala? No to ne! Hodiny jinde jdou stejně. To není možné, vždyť jsem měla na telefonu nastavený budík! Aha, on se úplně vybil, tak to bude ta příčina. Ale no tak, vždyť musím do školy!

Rychle se obléci, na snídani ani svačinu už není čas. Učesat se můžu cestou. Rychle vybíhám z domu a běžím a běžím. Po cestě do školy se také ještě češu, žmoulám suchý krajíc chleba a ještě na sebe soukám bundu. Už jsem u školy. Naštěstí ještě nezamkli. No ano, ale už bude za chvíli začínat první hodina. Tak si pospíším a možná to ještě stihnu.

Hurá, dokázala jsem doběhnout sprintem až do třídy. Tak teď už jsem plně připravená na dnešní hodinu tělesné výchovy. Nebo naopak už nezvládnou ani krok?

Nebo o tom, jak by takové zaspání či jiné školní přestupky mohly být trestány.

Tělesné tresty ve škole

Zadané téma mi přijde velice zajímavé. Jan Amos Komenský tresty sice zakázal, ale vše má své pro a proti.

Ve filmu Obecná škola žáci běžně dostávali rákoskou a ještě museli poděkovat a ve třídě byl klid a kázeň. Nyní, bez tělesných trestů je to horší a zároveň i lepší.

Dříve se nekázeň řešila hned ve škole rákoskou a doma se to ani neopovážili říct, protože by dostali přidáno. Nyní, když dítě vyrušuje, může učitel maximálně napsat poznámku, čímž už vlastně také otravuje rodiče. Kdyby se hned ve škole vlepila „jedna výchovná“, bylo by to možná efektivnější. Samozřejmě nesměl by být za každou hloupost hned „pleskanec“, že žák spadne ze židle, ale na někoho asi nic jiného neplatí. Však každé dítě je jiné. Na někoho stačí jen výhružně mrknout a o někoho nestačí ani lámat vařečky.

Z mého pohledu by učitel mohl mít právo sem tam nějakou výchovnou vlepít, ale co na to Komenský a co rodiče?

Nebo o tématech, která vyplynula z naší četby. V tomto případě z četby George Orwella, kterou jsme si pro větší srozumitelnost ještě dokreslili poutavými obrázky Pavla Čecha.

Jak by se mi žilo v totalitním režimu?

Co mě napadne, když se řekne totalita? Omezená lidská práva a svoboda. Není možnost volit lidi, kteří se nám líbí. Nesmí se špatně mluvit o těch, co jsou u moci. Musíme říkat, jak se máme dobře. A jde to dál. Zákaz soukromého podnikání. Povinnost chodit do práce. Co řekne jeden vyvolený, musí říkat všichni ostatní. Propaganda jedné strany. Tajné policejní složky. Pracovní tábory, věznice. Časté vyslýchání, mučení, domovní prohlídky. Odebírání soukromého majetku, třeba sedlákům a kulakům. Následné vystěhování až na druhý konec ČSSR. Odvážení do gulagů na Sibiř. Zakládání JZD a také budování obrovských fabrik. Povinnost pracovat. Takzvaní příživníci rovnou do vězení. A k tomu tresty smrti. A nesmělo se ani utíkat přes hranice.

Jak by se asi mně samotnému žilo v totalitním režimu? Nemohl bych volit. Svobodně mluvit a vyjadřovat své názory. Nemohl bych vlastnit svůj soukromý majetek. Nemohl bych být OSVČ. Musel bych chodit do práce. Byl bych sledován STB. Kdybych neměl rodiče ve straně, nemohl bych jít studovat, protože bych měl špatný posudek. Nemohl bych si v obchodě tolik vybírat, protože zboží bylo nedostatek a tzv. podpultové zboží bych nedostal. Když bych si chtěl koupit oblečení v Tuzexu, musel bych mít bony. Asi by se mi v totalitě dobře nežilo.

A co nějaké výhody? Asi jen to, že museli všichni chodit do práce. A také důchody byly dříve než v 63 letech. Totalitní režim měl i své výhody, ale spíše mnoho nevýhod. Já bych tu dobu nechtěl zažít.

Zdroj: www.komiksarium.cz

Co člověk, to originál. Co člověk, to odlišný pohled na podobná témata, o čemž se můžeme přesvědčit v následující práci.

Je Rusko skutečně nepřítel?

Vybral jsem si toto téma, jelikož se o něj dlouhodobě zajímám.

Rusko je země, která je velice nepochopená a lidé, kteří o ní mnoho neví, si často domýšlejí různé věci. Byli tu kdysi a většina Čechů je zde nechtěla, má s nimi špatnou zkušenost a to asi nejen proto, že měli odlišné názory.

V Rusku lidé potřebují vždy pevnou ruku, aby jako zem fungovali, zatímco v Česku lidé chtějí demokracii, kterou zneužívají ve svůj prospěch. Spojené státy nařknuly Rusko, že má po světě základny a stále přibývají další. Ve skutečnosti mají základny pouze v Rusku a v zemích bývalého SSSR, kde poskytují vojenskou podporu. Na rozdíl od Spojených států, které mají desítky základen po celém světě a úplně změnili citát: „Amerika Američanům, Evropa Evropanům“.

Rusko je u zemí NATO, včetně USA, považováno za odvěkého nepřítele, kterého se musí zbavit. Putin chce mezi těmito zeměmi navázat spojení a postavit se skutečným problémům. Rusko na rozdíl od USA při osvobozování země, ve které je terorismus, nestaví hned základny a vedle nich netěží ropu pro své vlastní účely. Spojené státy tomu říkají „rozšiřování demokracie“. V Česku jsem zatím neviděl zprávy o tom, že by hrozila válka s Ruskem a Čínou, ale v zahraničních zprávách je toho mnoho, i když poslední dobou to ustává.

Tuto zemi se hodlám po základní škole navštívit a zúčastním se vojenské přehlídky ke dni 8. května v Moskvě.

A co si myslí naši žáci o politice? Vědí vůbec, co tento pojem znamená?

Politika

Co je to vlastně politika? Dle mého názoru je to mnohostranná organizace naší země, která by se o nás měla postarat, i když to tak při většině případů nebývá.

Moji rodiče ani příbuzní vůbec nechodí volit a neřeší politiku tak jako já. Mámě je jedno, jak to jednou bude, říká, že se v tom nevyzná. Otec zase pořád na všechny politické strany nadává a říká, že jsou všichni stejní „zkorumpovanci“ a že by si žádnou stranu nevybral.

Já osobně si to nemyslím. Líbí se mi SPO nebo SSO, podle mě jsou chápavé pro občany a upřímní (proto nejsou moc oblíbení). Tyto strany jsou ale bohužel bez budoucnosti, protože nikdy ani nezavadili o pár prvních míst ve volbách. Jinak jsem chvíli pro jednu stranu a po čase zase pro druhou, protože jednou mě mile překvapí a podruhé se mi zase zhnusí svým dalším rozhodnutím, ještě tedy pořádně nevím, jakou stranu volit.

Často mě bohužel při pohledu na poslaneckou sněmovnu také připadá, že je to jeden velký „bordel“, ve kterém je jen polovina poslanců, s tím, že většina jich spí a pár lidí se hádá o svých názorech. Všichni se těší, až si zase z něčeho uloupí nějaké ty peníze.

Chtěl bych být jednou na jejich místě a pohnout s tím, co se tam děje. Na druhou stranu pochybuji, že by to, co se tam děje, někdo napravil.

Ale ano, vědí, nebo na to alespoň pomaličku přicházejí. Aby bylo jejich poznání v této náročné, informacemi přehlcené době pravdivé a nezatemnělé, zaměřili jsme se také blíže na mediální výchovu a kritický přístup k informacím.

Je dobré věřit všemu, co čteme?

Jiří Drahoš: „K migrační krizi jsem je vyjádřil jasně, vítáč nejsem.“ Toto jsou slova pana Drahoše, dnes už někdejšího kandidáta na prezidenta. V médiích se však můžeme často dočíst něco zcela jiného.

Všude se říká či píše, že profesor Drahoš vítá migranty. Je to však pravda? Je neskutečné, co si média a lidé dokáží vymyslet. Na webových stránkách jsem si to ověřila v několika na sobě nezávislých zdrojích a zjistila jsem, že nic takového pravda není. Ale co třeba senioři? Ti si to ověřit nedokáží a věří často všemu, co slyší a co si přečtou. Samozřejmě bohužel nejen senioři.

Po několika vyučovacích hodinách zaměřených na kritickou práci s texty můžu říct, že na mnoha internetových stránkách se dozvíte tolik lží, že byste tomu ani sami nevěřili. Třeba často diskutovaná Výzva vědců. Vědci jen a pouze apelují na politiky a média, ať se chovají slušně či lidsky a na uprchlické krizi nenahánějí „lajky“ ani politické body. Na mnoha

serverech se však na toto téma můžete dočíst něco zcela jiného, překrouceného a nepravdivého.

Můj názor na to, jak přistupovat k médiím, je: nebud'te hloupí a otevřete oči, není správné hned všemu věřit!

Také koukáte, kolik toho naši žáci vědí a o čem všem už mají přehled? Možná, že toho v některých případech vědí dokonce více než my.

EMO

Každý člověk si myslí, že Emo je jen o ubližování a podobných věcech. Chtěla bych, aby byl ve škole nějaký projekt, který by ostatním přiblížil Emo kulturu. Ale to se asi nikdy nestane, protože každý člověk má Emo za blázna, který se řeže, polyká prášky a jinak si ubližuje, ale ono to není jen o tom, je to také o módě a hudbě. Jistě, Emaři jsou hodně odlišní od ostatních lidí, ale také jsou to lidé.

Třeba já, vím, že jsem Emo, a tudíž dost odlišná. Lidé se nám Emařům hodně posmívají, pomlouvají nás, prostě nám všichni ubližují. Kdybych mohla, tak se sejdu se všemi Emaři v celé ČR a napíšeme společně článek, třeba do novin, ať si každý přečte, i ten co nás pomlouvá, jak se cítíme. Ať se všichni dozví, proč jsme se stali Emaři.

Vím, že jsme dost jiní. Často si ubližujeme, posloucháme smutnou hudbu, nosíme černé oblečení. Jsme něco jak tělo bez duše. Ale chtěla bych prostě, aby se všichni sešli a začali ty názory říkat, co si o Emu myslí. Promluvit si o tom. Nebo ať si to zkusí, ať si koupí paruku, nalakují nehty na černo, vezmou si černé oblečení a ať tak začnou chodit po městě a uvidí, že to není lehké. My Emaři žijeme ve strachu, v bolesti, ale nevybrali jsme si to. Chci, aby se vybral den, kde by se lidé o Emo skutečně zajímali.

Vím, pro někoho je to hnusné téma, ale pro nás Emaře ne. My bychom si pro ty normální lidi vymysleli otázky, na které by nám odpověděli, a oni zase na nás. Mluvili bychom pouze o Emu a o ničem jiném ne. Chci vědět, jak by ten den probíhal, ale myslím si, že všichni by z nás měli jen legraci a jen by nás pomlouvali víc a víc.

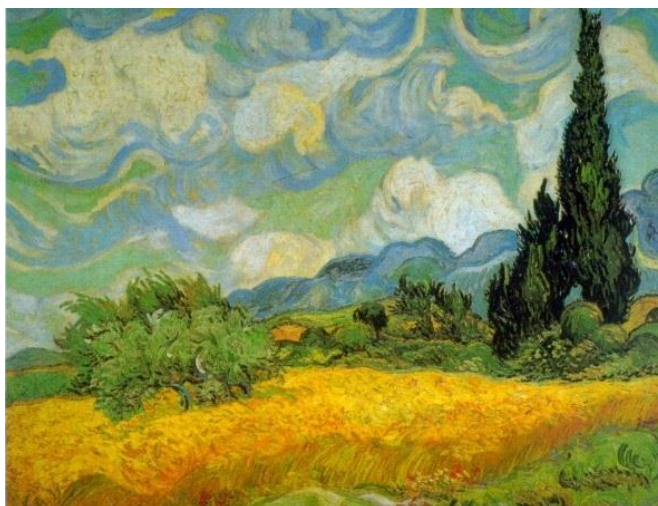
Možná se ještě teď se mnou ptáte, co to to EMO vlastně je. Tak rychle zapnout notebook nebo tablet, ať to zjistíme. Ale pozor! Pracujme s technikou obezřetně a svůj čas si pečlivě plánujme.

Proč děti sportují stále méně?

Tuto otázku si poslední dobou pokládám často. Nechápu, co je vede k tomu, aby celý den proseděly někde zavřené. Ale ještě více mě zaráží jejich rodiče. Z vlastní zkušenosti bych si tohle nemohla nikdy dovolit. Jít si pryč, zavřít se, pustit si mobil nebo počítač, jít na YouTube. Proč to vlastně dělají?

V dnešní době je elektronika stále lepší a lepší. No řekněte sami, tohle je určitě jeden z důvodů. Svůj první mobil jsem dostala v 6. třídě. Teď se děti už v první třídě baví o tom, co je například Facebook. Zajímavé je také, že jim rodiče koupí mobil už tak brzy a to ani neumí pořádně číst. Zdá se mi, že nemají ani snahu jim sehnat nějaký kroužek, ať už třeba výtvarný nebo sportovní. Podle mě by se určitě nějaký kroužek našel, který by dítě bavil. Já chodila do mnoha kroužků, v posledních letech se nejvíce věnuji aerobiku. Tím, že rodiče nechají sedět své děti stále u počítačů, mobilů nebo tabletů, zvyšují jenom riziko, že jednou budou hůře vidět, nebudou se moc hýbat a budou plnoštíhlí, což může vést i k mnoha dalším zdravotním problémům. Svou prací bych chtěla upozornit děti i rodiče, aby si uvědomili, jaké rizika vlastně skrývají moderní technologie. Tak otevřete oči a nebuďte hloupí, lidi!

To jsme se ale začeti, málem bychom tu proseděli celý den a zcela zapomněli na význam sportu pro naše zdraví a tedy i pro náš život. Ještě, že nám to tato úvaha na závěr připomněla. Tak nebudme hloupí, lidi, a hurá ven, začínají prázdniny!

Zdroj: www.caphandiact.fr

Časopis zpracoval za pomoci všech žáků a pedagogického sboru Mgr. Zdeněk Pokorný.